

raadføre sig med Repræsentanter for Parterne om Mæglingforslagets Indhold. Man har dernæst anset det for heldigst for hans mæglende Gerning at bestemme, at Forligsmanden — medmindre begge Parter Samtykke foreligger — først kan henvende sig til Offentligheden, hvis han finder saadan Henvendelse formaalstjenlig, naar Arbejdsstandsning finder Sted, og han har afsluttet sin Virksomhed i vedkommende Sag. Udvalget er enigt om, at der senere maa siges at foreligge en ny Sag, for saa vidt Omstændighederne væsentlig have forandret sig, og at det da naturligt maa paahvile Forligsmanden nærmere at overveje det heldigst mulige Tidspunkt for en Indskriden.

Under Hensyn til, at man i de faa Aar, der efter Udvalgets Forslag ville hengaa, før Loven kommer til Fornyelse eller Revision, kan samle Erfaringer angaaende de mest praktiske Bestemmelser paa dette Omraade, have ogsaa de Medlemmer, som helst havde set det forelagte Forslag vedtaget uforandret, ment at burde tiltræde de nævnte Hovedsynspunkter, da Enighed om de nærmere Bestemmelser kunde tilvebringes.

Idet der i øvrigt henvises til Udvalgets Forslag, hvor de ovenfor omtalte Hovedsynspunkter have medført forskellige Ændringer og Udeladelser i det forelagte Forslag, skal her endnu kun gøres et Par yderligere Bemærkninger om nogle Enkeltheder.

Af Bestemmelserne i § 1 fremgaar det, at man har ønsket at sikre sig en Indstilling, som begge Parter til en vis Grad fik Lod og Del i. Man gaar ud fra, at begge Parter ville føle sig interesserede i at handle saaledes, at Voldgiftsrettens Indstilling kan fremkomme, men har dog maattet tillægge Ministeren Udnævnelsesret ogsaa for det Tilfælde, at den krævede Indstilling ikke skulde foreligge.

I § 2 har man udeladt Bestemmelsen om, hvad Forligsmanden skal holde sig bekendt med, da det ikke er anset for rigtigt at stille ligefremme Krav i saa Henseende.

Lovforslagets § 4 er helt udgaaet som Følge af de angivne Hovedsynspunkter, og Lovforslagets Paragraffer 6 og 7 ere ændrede og samlede i Udvalgsforslagets nye § 5, der lægger Vidneafhøringen hen til „Den faste Voldgiftsret“ og i øvrigt tilsigter at klargøre Forslagets Bestemmelser med Hensyn til Undersøgelsens Omfang.

Bemærkningen i Lovforslagets § 8 om de eventuelle nærmere Regler for Forligsmandens Virksomhed har man udeladt under Hensyn blandt andet til den i Udvalgets Forslag medtagne Revisionsbestemmelse, der fastslaar, at Loven gælder i to Perioder, idet Forligsmanden i Henhold til § 1 udnævnes for 2 Aar ad Gangen (fra 1. April 1910 at regne), og at Loven senest i sidste Rigsdagssamling før dens Udløb skal fremsættes til Fornyelse eller Revision.

I Henhold til ovenstaaende stiller Udvalget følgende

Ændringsforslag:

Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.

Indenrigsministeren skal for 2 Aar ad Gangen — første Gang fra 1. April 1910 at regne — i Henhold til Indstilling af „Den faste Voldgiftsret“ udnævne en Forligsmand for hele Landet. Den af Retten vedtagne Indstilling skal være tiltraadt af mindst et af de henholdsvis af Arbejdsgiverne og af Arbejderne valgte Medlemmer af Voldgiftsretten. Foreligger en saadan Indstilling ikke senest en Maaned efter, at Begæring om Indstilling er fremsendt fra Indenrigsministeriet, udnævner Indenrigsministeren uden videre en Forligsmand. Det kan af Indenrigsministeren overdrages en Forligsmand, der har paabegyndt Arbejdet i en Sag, at føre dette til Afslutning.

Forligsmanden indgiver en aarlig Indberetning om sin Virksomhed til Indenrigsministeriet.

§ 2.

Forligsmandens Opgave er paa nedenævnte Maader at medvirke til Bilæggelse af Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.